

նախ՝ բամբռան հանդերձ՝ ի կողմանս Պաղրասայ կամ յաղբիւրն Կաստիմայ, ուր խնջոյս մեծ առնելոց էր նմա, եւ ապա ՚ի միասին երթալ յԱնտիոք. ՚ի նոյն յորդորեաց եւ Սիպիլ գայր իւր. եւ սա գնաց անկասկած տիկնաւն եւ մեծամեծ պաշտօնէիք, այսինքն են գունդստապլն *Տաուլ-տէ-Մոնս*, մարաջախտն *Բարդուղիմէ*, քարտուղարն *Օլիվիէ*, եւ այլք բազումք. միայն զանդրանիկ իւր *Ռեմունդ* եւ զպատրիարքն եթող ՚ի քաղաքին: Ընդ առաջ էլ նմա Լեւոն սակաւ արամբք, հեռագոյն ՚ի դարանի եղեալ հեծեալս երկերիւր. եւ իբրեւ ետես զայնքան բազմութիւն որերոյ ընդ Բրնձին՝ ոչ համարձակեցաւ անդէն ձեռն արկանել ՚ի նա. այլ անպատշաճ ասելով զտեղին՝ հրաւիրեաց երթալ մտանել ՚ի բերդն (Կաստիմ), եւ անդ խրախանալ. եւ իբրեւ կերան եւ ընդ գինիս մտին, հրամայեաց Բրինձն հանդերձել զերիվարսն՝ զի երթիցեն ՚ի քաղաքն. դարձան սպասաւորքն խուճապեալք եւ ծանուցին զի անդրուվարք եւ վարիչք՝ կալանաւորեալք էին ՚ի մանկանց Պարոնին Հայոց, որոյ ՚ի նմին պահու մուծեալ էր զդարանակալսն ՚ի բերդն. առ որ՝ ապշեալ Բրինձն ասէ. Զի՞նչ է այդ, Լեւոն. միթէ եւ զի՞ս ըմբռնել կամիցիս:– Ըմբռնեալ իսկ ես, ասէ Լեւոն:– Եւ առ իմէ՞:– Վասն կալանաց եղբօր իմոյ Ռուբինի, զի նենգաւ կոչեցեալ գնա յԱնտիոք, կալար եւ արկեր ՚ի դիպահոջ, եւ ոչ արձակեցեր՝ մինչեւ ոչ բռնադատեցեր թողուլ ՚ի քեզ զմեծ մասն մի երկրին, ՚ի Ջահան գետոյ մինչեւ ՚ի բերդս Կաստոն. եւ ՚ի վերայ այնր՝ պահանջեցեր եւս ծանր փրկանս: Արդ եւ ես ոչ արձակեցից զքեզ, մինչեւ որ դարձուցես յետս զարծաթն եւ զերկիր զոր առեր, այլ եւ զքաղաքն Անտիոք, որպէս խոստացեալ էր քո երբեմն թողուլ ՚ի մեզ⁴¹: Իբրեւ զիտաց Բրինձն՝ թէ չիք հնար ճողոպրելոյ ՚ի նմանէ, խոստացաւ տալ զքաղաքն, բայց խնդրէր թողուլ զինքն՝ զի անձամբ երթեալ հաւանեցուցէ զքաղաքացիսն:– Այդմ անհնար է լինել, ասէ Լեւոն. այլ առաքեցես դու յարանցդ որ այսր կան, եւ ես յիմոցս, եւ յանձնեցի քաղաքն. ապա ելեալ գնացես դու յով եւ կամիս: Յայնժամ պատուէր ետ Պեմունդ մարաջախտի իւրում եւ այլոց ոմանց յաւագացն՝ երթալ խօսել ընդ քաղաքացիս՝ ըստ այսմ բանի. առաքեաց եւ

⁴¹ Յետինս այս՝ խոստումն Պեմունդի՝ տալ զԱնտիոք ՚ի Լեւոն, անհաւան թուի, բայց եթէ գուցէ ինչ պատճառք անծանօթ ՚ի մենջ. այլ թէ բաղձայր Լեւոն ժառանգել եւ զայն, ընդ երկբայութեամբ է: